

Một làng quê nhỏ với chiến dịch Điện Biên

Cách xa Điện Biên hàng mấy trăm cây số, năm 1953, làng Cách Bi (xã Từ Đức, huyện Quế Dương tỉnh Bắc Ninh - nay là khu phố Cách Bi, phường Cách Bi, thị xã Quế Võ, Bắc Ninh) có chưa tới 50 nóc nhà, vậy nhưng ngoài việc liên tục cử dân công vận tải đi hỏa tuyến, làng còn động viên những trai tráng hăng hái tòng quân. Tham gia đánh vào tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ, làng bé nhỏ vinh dự góp 4 tay súng chủ lực: Nguyễn Đức Bàng, Ngô Văn Luyện là hai dũng sĩ ưu tú diệt giặc trước khi anh dũng ngã xuống sân bay Mường Thanh; các ông Nguyễn Xuân Khương (Cán), Nguyễn Đức Kính nhà ở cách nhau vài trăm mét, cùng về làng nghỉ hưu, đều được Chủ tịch Hồ Chí Minh tặng Huy hiệu Chiến sĩ Điện Biên.

Đơn vị ông Ông Nguyễn Xuân Khương đã trịnh trọng hứa với Tổng Tư lệnh Đại tướng Võ Nguyên Giáp: Còn một người còn quyết tâm đưa đạn dược lương thực đến kịp cho đồng đội.

Máy bay quân Pháp và pháo từ cứ điểm, ngày đêm dội bom phủ đạn,

ngăn chặn đường tiếp vận hậu cần của quân ta. Một đêm, cán binh đơn vị ông Nguyễn Xuân Khương vừa đặt lưng nghỉ thì gián điệp chỉ điểm gọi máy bay đến oanh kích. Lửa cháy, lương thực, đạn dược có nguy cơ bị kích nổ thiêu rụi. Với quyết tâm "cứu hàng trước khi cứu mình" cả đơn vị đã bất chấp hiểm nguy, ra sức dập lửa, ai cũng bị dính bỏng nhưng đều vui mừng vì đã đưa được số hàng ra khỏi vùng nguy hiểm. Có lần, do đường vận tải bị bom địch đánh phá, việc vận chuyển phải dừng, chờ dân công, thanh niên xung phong sửa chữa mặt đường, toàn đơn vị thức trắng đêm dùng sức người cùng dân công khiêng vác hàng qua đường tắt, leo dốc núi đến kịp vị trí tập kết. Mấy phen bom địch đánh trúng đội hình, đồng đội hy sinh, những bao gạo loang lổ máu, cần rơm mai táng cho nhau xong rồi lại cần rơm lau vết máu để máu không ngấm vào hạt gạo; những thùng đạn cũng không ngoại lệ, khác chẳng chiến sĩ ta nhắc nhau: vào đến mặt trận Điện Biên vẫn chính những

thùng đạn này sẽ bắt quân thù phải đến tội... Đường lại thông, quân lương đã trọn vẹn lời hứa với Đại tướng Tổng Tư lệnh mặt trận.

Với ông Nguyễn Đức Kính người lính thông tin của Tiểu đoàn thông tin 33 - đơn vị có nhiệm vụ giữ vững thông tin liên lạc cho Tư lệnh chiến dịch, thì nay đến tuổi gần sáu chục vẫn còn đầy ắp những kỷ niệm những ngày tham gia chiến dịch Điện Biên Phủ. Bất luận thời tiết gió mưa đêm tối thế nào khi thủ đầu dây thấy mất liên lạc, người lính thông tin Điện Biên cũng sẵn sàng lao ra ngoài trời nổi lại đường dây; mặc đầy trời là bom pháo địch, mặt đất lầy lội...

Trong tiểu đội của ông Nguyễn Đức Kính khi tổ trực máy thông báo tình hình là lúc tổ vật dụng đồ nghề súng ống túc trực lao ra khỏi hầm vận động tới nơi dây bị đứt. Liên tục dây thông tin bị đạn địch làm đứt làm mấy đoạn, dây đem theo dự trữ cũng thiếu, phải tận dụng tăng thêm mối nối. Có khi vừa về tới hầm thông tin đã phải quay lại chính đoạn

vừa nối. Càng ngày đạn bom địch càng dội xuống với mật độ dày hơn, chẳng kể ngày đêm. Tình hình căng thẳng tột độ, ngôi lúc nào phải tranh thủ nghỉ, tranh thủ ăn kéo dài khát vẫn phải đi rải mìn, hoặc nối lại các huyết mạch chỉ huy. Dây máy thông tin vừa được bổ sung đã lại hết, chiến sĩ thông tin vừa bổ sung đã hy sinh. Người trước truyền kinh nghiệm cho người sau, luôn bảo đảm thông suốt, bí mật các mệnh lệnh chỉ huy.

Đêm hôm ấy, sau cả tuần lễ căng thẳng, ăn không trọn bữa, ngủ không quá vài tiếng một ngày, nửa đêm nổi dậy xong, Nguyễn Đức Kính vội trở về hầm thông tin. Lúc đi mấy lần va phải thân thể các đồng đội vừa hy sinh nằm rải rác, Nguyễn Đức Kính không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ nghĩ đến mệnh lệnh chiến trường, mau chóng nối lại đường dây; vì thế mà khi nhờ soi đèn rửa tay để vào ăn cơm tiểu đội để phân, ánh đèn làm cả hai người giật thót: hai bàn tay người lính thông tin nhầy nhụa máu và bùn, cả hai bàn chân cũng vậy. Thông tin chỉ huy chiến dịch Điện Biên Phủ đã được giữ bằng máu của các chiến sĩ Điện Biên. Mạch đập của các chiến sĩ Điện Biên đã góp phần quan trọng làm nên mạch đập bất tận của Quân đội nhân dân Việt Nam anh hùng.

NGUYỄN XUÂN TƯỜNG